

Мѣдведъ и плѣхъ, орелъ и сврака,
Боръ исполинъ и низка драка
Въ единъ хомоть впрѣгна сждбата,
За работа менъ злѣ позната.

Ти лѣйшъ кръвь, плячката си, своята,
Да задържишъ — за нова гладенъ,
А азъ за тебъ проливамъ мойта:
Крадецъ да пазя отъ окраденъ!

Ти чуждъ ми си, той — близъкъ мене,
Разбираме си отъ языка;
Но викать ми: „върви въ сраженъе“
А мойто сърдце друго вика . . .

Казаха ми, че той мой врагъ е.
Отъ дѣ това? — Незная, право,
Па този българинъ юнакъ е,
Не се шегува, удря здраво.

А ти сѣ бѣгаешъ щомъ захванатъ
Гърмежи, бой . . . Отъ ядъ се прѣскамъ!
Какъ бихъ желалъ съюзъ съ душмантъ,
А съ тебъ — война, да те наблъскамъ!

24 окт. 1916 г.

И. Вазовъ

България е честна!

Петвъковна мжченица свята,
тя закрѣпна въ пѣклени тегла,
и подъ златний лжчъ на свободата
новъ животъ я буйно разлюлъ.